

[Lannung.]

have lov til at citere — at man desværre må „betegne oppositionens spareforslag som, omend ikke usædvanlig dilettantisk, så dog som dilettantisk“.

Der har også været en række kritiske røster i oppositionens egne blade om dette mærkelige forslag, der foreligger til behandling i dag. Ved gennemlæsning af visse dele af forslaget trænger begrebet paradeforslag sig uvægerligt på.

Som forholdene ligger, ville en nedlægning af ambassadørstillingerne i Sverige, Norge og Island jo blot føre til, at vi meget hurtigt fik f. eks. højkommissærer eller rigsombuds-mænd el. lign. til at varetage de samme funktioner, og ingenlunde til besparelser. Forholdet er nemlig det, som man også fra konservativ side i Sverige har været inde på i anledning af ambassadør Bohemans indvending mod nedlæggelse af ambassadørposterne, at det nordiske samarbejde på ministerplan ikke formindsker de skandinaviske ambassadørers arbejde, men tværtimod i nogen grad øger det igennem alle de opgaver, der må følges op imellem ministermøderne. I tilfælde af nedlæggelse måtte der selvfølgelig også være spørgsmål om en gensidig aftale, det siger sig selv.

Man kunne endelig også spørge oppositionen, hvorfor ambassadørposten i Finland ikke skal nedlægges, når ambassadørposterne i Sverige, Norge og Island skal det, al den stund argumentationen om medlemskabet af Nordisk Råd jo i hvert fald også gælder Finland; men Finland er vel netop et godt eksempel på, at man ikke bør nedlægge.

En helt anden ting er, at medens de nordiske ambassadørers status som sådan reelt set efter min opfattelse ikke bør ændres — medens titulaturen ikke er afgørende — kunne der med hensyn til personvalget være meget, der taler for at vælge fremragende personligheder af høj kulturel karat med særlig tilknytning til nordiske samarbejdsopgaver. Hvor der kan sættes ind — og jeg for mit vedkommende har sat ind i udenrigstjenestekommissionen — og hvor der kan ventes et forslag eller resultat, når udenrigstjenestekommissionens betænkning foreligger, er utvivlsomt på den forenkling af repræsentationernes øvrige

personale, som vil være en naturlig følge af den voksende direkte personlige, skriftlige og telefoniske kontakt mellem de nordiske regeringer, og dér må Finland selvfølgelig også med. Noget tilsvarende kan i øvrigt også være tilrådeligt for visse andre af vore diplomatiske organisationers vedkommende, men vel at mærke både i og uden for Europa, medens oppositionen stort set kun synes at interessere sig for Europa.

Når man dernæst f. eks., for at nævne et hovedled i forslaget, foreslår at nedlægge ambassadørstillingen ved FN-missionen, vil jeg ud fra 11 års erfaring i De Forenede Nationer have lov til at sige, at det efter min opfattelse vil være sagligt ganske forkert og er en urimelig undervurdering af postens betydning. Den daglige leder bør så afgjort være og have titel af ambassadør, ellers vil det på mange områder handicappe ham i hans arbejde. Selv små syd- eller mellemamerikanske stater er repræsenteret af ambassadører, og undertiden har de endda flere ambassadører i deres delegation, og erfaringen har jo nu engang vist, at posten som ambassadør i Washington og leder af FN-missionen kun vanskeligt kan forenes og nu, efter at arbejdet er steget i så høj grad i De Forenede Nationer, ikke med rimelighed kan forenes.

For et parti som mit er det af aldeles afgørende udenrigspolitisk interesse, at Danmark til enhver tid er en så veludrustet og så aktiv deltager i FN-arbejdet som overhovedet muligt. Ambassadørposten ved FN stiller særlige krav til den, der skal være Danmarks repræsentant, og den bør rangere blandt de allermost betydningsfulde poster. Skal der spares på FN-missionen, bør det være på andre punkter, eventuelt på missionens øvrige personale og f. eks. på telegramkontoen, og det ser vi jo bl. a. nærmere på i udenrigstjenestekommissionen.

Af samme grund — vor stærke interesse i FN-arbejdet — må vi vende os imod forslaget om større tilbageholdenhed med hensyn til Danmarks repræsentation specielt ved FNs møder. Der kunne derimod spares noget, hvis man undgik at sende, hvad jeg har kaldt halvdagsfolk, derover, repræsentanter, der deltager i første halvdel af samlingen og derefter erstattes af andre i sidste halvdel, hvad der jo medfører ekstra, store rejseudgifter. Det er en fremgangsmåde,